Ὁ Ἔρως πετάχτηκε ἀπάνω ξαφνιασμένος...

ΣΕΛΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Ὅταν οἱ Θεοὶ ζηλεύουν. Ἡ ἐκδίκησις τῆς Ἀφροδίτης. Ἡ τιμωρία τῆς Ψυχῆς. Στὴν ἐρημιά. Τὸ μαγικὸ παλάτι. Ὁ μυστηριώδης σύνευνος. Τί κάνει ἡ γυναικεία περιέργεια. Ἡ Ἀφροδίτη ἐξακολουθεῖ νὰ διψᾶ ἐκδίκησι. Ἡ κάθοδος τῆς Ψυχῆς στὸν Ἅδη. Τὸ μυστηριῶδες κουτί. Ὁ Ζεὺς συγκινεῖται. Ἡ Ἀφροδίτη γίνεται... πεθερὰ καὶ γιαγιά!... Ἡ Ἡδονή. Ἡ ἀθανασία τῆς Ψυχῆς, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς μύθους τῆς ἀρχαιότητος, ὁ μῦθος τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς Ψυχῆς κατέχει μιὰ ἐντελῶς ἰδιαίτερη θέσι μὲ τὴ χάρι του καὶ μὲ τὴν ὠμορφιά του.

Ἡ Ψυχὴ ἦταν ἡ πιὸ ὤμορφη παρθένα στὸν τόπο της καὶ ἡ ὠμορφιά της εἶχε γίνει τὸ ἀντικείμενο μιᾶς πραγματικῆς λατρείας ἐκ μέρους τῶν συμπατριωτῶν της. Τῆς ἔκαιαν λιβανωτὸ καὶ τὴν ὠνόμαζαν Ἀφροδίτη.

Μὰ ἡ πραγματικὴ Ἀφροδίτη, ἡ θεὰ τῆς καλλονῆς, δὲν ἄργησε νὰ ζηλέψῃ, γιατὶ ἡ ὡραία θνητὴ τῆς ἔκλεβε τὴ λατρεία τῶν ἀνθρώπων.

Ἔβαλε λοιπὸν τὸ γυιό της, τὸν Ἔρωτα, νὰ τῆς ὁρκιστῇ ὅτι θὰ ἔκανε τὴν Ψυχὴ νὰ ἐρωτευθῇ τὸ πιὸ φρικτὸ τέρας ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο.

Ὅταν τὄμαθε αὐτό, ἡ ἄμοιρη Ψυχὴ ἀναλύθηκε σὲ δάκρυα. Μὰ τί μπόραγε νὰ κάνη;...

* * *

Πέρασε λίγος καιρὸς ἀκόμα. Ἡ δυὸ ἀδελφὲς τῆς Ψυχῆς παντρεύτηκαν. Καὶ ἐκείνη ἔμεινε μόνη, πλάι στὸν γέρο πατέρα της, ὅπως ἕνας δροσερὸς κρῖνος κοντὰ σ' ἕνα ψηλό, γέρικο δρῦ, ποὺ δίνει ὅλη τὴν εὐωδιά του στὸ δέντρο, τὸ ὁποῖο τοῦ χαρίζει πάλι ὅλη τὴ σκιά του...

Κατὰ τὴ σκληρὴ ὅμως ἀπόφασι τῆς Ἀφροδίτης, κι' ὅπως ὑπέδειξε καὶ τὸ Μαντεῖο, οἱ συμπατριῶτες τῆς Ψυχῆς ἔτρεπε νὰ τὴν πάρουν καὶ νὰ τὴν πᾶνε νὰ τὴν ἀρήσουν ἐπάνω σὲ μιὰ ψηλὴ κορφή. Ἐκεῖ θὰ περίμενε τὸ τέρας, ποὺ θὰ γινότανε ἄντρας της.

Μιὰ μέρα λοιπὸν μαζεύτηκε ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι τῆς Ψυχῆς ὅλη ἡ πόλις, τὴν πήρανε καὶ τὴν ὡδήγησαν πεζῇ καὶ κλαίοντας, στὴν κορφὴ ἑνὸς βουνοῦ. Ἐκεῖ ἡ Ψυχὴ σταύρωσε τὰ χέρια της ἐπάνω στὸ παρθενικό της στῆθος καί, κουρασμένη ὅπως ἦταν ἀπὸ τὸ δρόμο, ἀποκοιμήθηκε.

Ὅταν ξύπνησε, τὸ ἀπόκρημνο βουνὸ εἶχε πειὰ χαθεῖ! Ἕνα μεγαλοπρεπέστατο κρεββάτι εἶχε ἀντικαταστήσει τὴν πέτρα, ἐπάνω στὴν ὁποία εἶχε πλαγιάσει ἡ κόρη, ἡ ὁποία βρισκότανε τώρα μέσα σ' ἕνα θαυμάσιο παλάτι!

Μὰ ἡ Ψυχὴ δὲν ἐχάρηκε καθόλου γι' αὐτό. Θυμήθηκε ἀμέσως τὴ σκληρὴ προφητεία, ποὺ τῆς εἶχε δοθεῖ, καὶ σκέφτηκε μὲ τρόμο, ὅτι ἐκεῖνος ποὺ θὰ κατοικοῦσε μαζύ της σ' αὐτὸ τὸ ὡραῖο παλάτι, θὰ ἦταν ἕνα τέρας, φριχτὸ καὶ ἀποτρόπαιο.

Μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις πέρασε ἡ μέρα καὶ ξαναῆρθε ἡ νύχτα. Ἡ Ψυχὴ ἔμεινε πολλὴ ὥρα στὸ παράθυρο, κυττάζοντας τὰ ἄστρα καὶ βυθισμένη σὲ στοχασμούς. Στὸ τέλος ἀποκοιμήθηκε. Μὰ ὁ ὕπνος της ἦταν πολὺ ταραγμένος καὶ ξύπνησε πάλι σὲ λίγο.

Μέσα στὸ παλάτι ἤτανε σκοτεινά. Μιὰ εὐωδία ἦταν χυμένη παντοῦ. Καὶ μὲ τὴν εὐωδία αὐτὴ ἔσμιγαν κάτι λόγια μυστηριώδη, λόγια ποὺ ἡ Ψυχὴ δὲν εἶχε ξανακούσει, οὔτε στὰ ὄνειρά της ἀκόμη.

Ἔξαφνα ἔνοιωσε πάνω στὰ χείλη της ἕνα φιλί, ἕνα φιλὶ τέτοιο, ποὺ ποτὲ δὲν τῆς εἶχε δώσει ὁ πατέρας της. Τόσο τὴ μέθυσε δὲ τὸ φιλὶ αὐτό, ὥστε ἀποκοιμήθηκε ξανά, ἀκούγοντας παράξενα λόγια. Ἀποκοιμήθηκε ὥς τὸ πρωΐ. Καὶ τὸ πρωΐ ποὺ ξύπνησε, εἶδε πὼς ἦταν καὶ πάλι μονάχη της!

Ποιὸς ἦταν λοιπὸν ὁ μυστηριώδης σύντροφός της, ποῦρθε κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ τὸν δῇ; Ἄχ, γιατὶ νὰ μὴν ἀνάψῃ ἕνα φῶς!....

Τὴν ἄλλη νύχτα ἔγινε πάλι τὸ ἴδιο.

Μὰ ἡ περίεργεια ἔχει πάντα καταστρέψει τὶς γυναῖκες. Καὶ τὴν τρίτη νύχτα, μόλις ὁ μυστηριώδης φίλος τῆς Ψυχῆς ἀποκοιμήθηκε, ἡ Ψυχὴ σηκώθηκε, ἔτρεξε ν' ἀνάψῃ ἕνα λυχνάρι καὶ ξαναγύρισε στὴν κάμαρη, κρατῶντας τὸ φῶς. Πλησίασε τότε στὸ κρεββάτι μὲ χτυποκάρδι. Ἡ προφητεία τῆς εἶχε ὑποσχεθεῖ ἕνα τέρας καὶ ἤθελε νὰ ἰδῇ ἂν βγῆκε ἀληθινή.

Καταλαβαίνετε λοιπὸν ποιὰ ἦταν ἡ χαρὰ τῆς Ψυχῆς ὅταν, ἀντὶ νὰ ἰδῇ μπροστά της τὸ τέρας ποὺ εἶχε πλάσει ἡ φαντασία της, εἶδε νὰ κοιμᾶται ἐπάνω στὸ κρεββάτι ἕνας πανέμορφος νέος.... Μά, ὅταν ἡ καρδιὰ εἶνε πολὺ χαρούμενη, τὸ χέρι τρέμει. Καὶ τὸ χέρι τῆς Ψυχῆς ἔτρεμε ἀλήθεια τόσο πολύ, ὥστε μιὰ σταλιὰ ἀπὸ τὸ ζεστὸ λάδι τοῦ λυχναριοῦ ἔπεσε ἐπάνω στὸ γυμνὸ μπράτσο τοῦ ἀγαπημένου της, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἔρωτα, τὸν ὤμορφο γυιὸ τῆς Ἀφροδίτης! Ὁ Ἔρως πετάχτηκε ἐπάνω ξαφνιασμένος....

Καὶ τότε, ἀλλοίμονο, ὅλα χάθηκαν μὲ μιᾶς ἀπ' ἐμπρός της, καὶ τὸ παλάτι καὶ ὁ ἀγαπημένος της καὶ ἡ εὐτυχία της. Κι' ἡ ἄμοιρη Ψυχὴ ἀπόμεινε καὶ πάλι μονάχη της μέσα στὴν ἐρημιά...

* * *

Λίγο πιὸ πέρα ἀπ' τὸ μέρος αὐτό, κυλοῦσε ἕνα ποτάμι. Ἀπελπισμένη λοιπὸν ἡ Ψυχὴ γιὰ τὴ μοῖρα της, σκέφτηκε πειὰ νὰ πεθάνῃ, καὶ πῆγε κ' ἔπεσε μέσα στὸ νερό. Μὰ τὸ ποτάμι τὴν πῆρε ἥσυχα—ἥσυχα πάνω σ' ἕνα του κῦμα καὶ τὴν ἀπόθεσε στὴν ἄλλη του ὄχθη...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ, ὁ Ἔρως εἶχε ἀρρωστήσει ἀπὸ τὸν καϋμό του, γιατὶ εἶχε χάσει τὴν ὤμορφη Ψυχή του, καὶ ἡ Φτερωτὴ Ψήμη ἔτρεξε καὶ εἰδοποίησε τὴν Ἀφροδίτη, τὴ μητέρα του. Ἡ Ψυχή, ἔμαθε κι' αὐτὴ πὼς ὁ ἀγαπημένος της ἦταν ἄρρωστος. Σηκώθηκε τότε καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὴν Ἀφροδίτη, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ τὴν λυπηθῇ καὶ νὰ τὴν συγχωρήσῃ.

Μὰ ἡ φτωχὴ παιδοῦλα δὲν εἶχε τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς καὶ δὲν ἤξερε, ὅτι δὲν μπορεῖ κανεὶς πλάϊ στὴ ζήλεια νὰ ὁρῇ τὴ γενναιοψυχία. Ἡ Ἀφροδίτη ποθοῦσε πάντα νὰ ἐκδικηθῇ τὴν Ψυχή, κι' ὅταν ἡ νέα παρουσιάστηκε μπρός της, προσποιήθηκε ὅτι τήν εἶχε συγχωρήσει καὶ ἄρχισε νὰ τῆς ἀναθέτῃ, μὲ διάφορες προφάσεις, ἕνα σωρὸ δύσκολες δουλειές, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὴν ἀφανίσῃ.

Μὰ ὁ Ἔρως, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς του, ἔδινε στὴν ἀγαπημένη του καινούριες δυνάμεις, ἡ Ψυχὴ τὰ κατάφερνε ὅλα καὶ ἔτσι ὁ δήμιος κουραζότανε πολὺ γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ θῦμα. Στὸ τέλος ἡ Ἀφροδίτη ἐπρόσταξε τὴν Ψυχὴ νὰ κατέβῃ στὸν Ἅδη καὶ νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Περσεφόνη ἕνα κουτί, ποὺ περιεῖχε τὰ μαγικὰ τῆς ὠμορφιᾶς.

Κουρασμένη ὅπως ἦταν ἀποκοιμήθηκε...

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ κακομοίρα ἡ Ψυχὴ πίστεψε πὼς δὲν θὰ γλύτωνε πειά, γιατὶ κανεὶς ἀπ' ὅσους πήγαιναν στὸν Ἅδη δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὸν ἀπάνω κόσμο. Ξεκίνησε ὡστόσο, γιατί, ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, ἡ Ἀφροδίτη δὲν θὰ τῆς ἔδινε τὸ γυιό της ἂν δὲν τῆς ἔκανε τὸ θέλημά της. Περπάτησε πολὺ καιρὸ καὶ στὸ τέλος ἔφτασε στὴν τρομερὴ πόρτα τοῦ σκοτεινοῦ βασιλείου τοῦ Ἅδη. Καὶ τότε ἔγινε τὸ θαῦμα: Ὁ Κέρβερος, ὁ τρομερὸς σκύλος, ὁ φύλακας τοῦ Ἅδη, ἐσώπασε ὅταν τὴν εἶδε. Ὁ Χάρων, ὁ βαρκάρης ποὺ περνοῦσε τὶς ψυχὲς μὲ τὴ βάρκα του ἀπὸ τὸ μαῦρο νερό, τῆς ἔκανε τὸ θέλημά της. Ἡ Περσεφόνη τῆς ἔδωσε τὸ μαγικὸ κουτί, καὶ ἡ Ψυχὴ ξαναγύρισε στὸν ἐπάνω κόσμο, ἀκολουθῶντας τὸν ἴδιο δρόμο.

Μὰ σὰν γυναῖκα ποὺ ἦταν τὴν κυρίευψε ἡ περιέργεια μόλις ἀντίκρυσε τοῦ ἥλιου τὸ φῶς καὶ θέλησε νὰ ἰδῇ τί εἶχε μέσα τὸ μαγικὸ ἐκεῖνο κουτί. Μόλις ὅμως ἡ δυστυχισμένη τὸ ἄνοιξε, βγῆκαν ἀπὸ μέσα κάτι πυκνοὶ ἀτμοὶ καὶ φαρμακερὰ ἀέρια, τὰ ὁποῖα κόντεψαν νὰ τὴν πνίξουν. Ἡ ἄμοιρη Ψυχὴ ἔπεσε κάτω ἀναίσθητη!

Μὰ ὁ Ἔρως, ὁ ἀγαπημένος της, ὁ ὁποῖος τὴν παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακρυά, ἔτρεξε ἀμέσως κοντά της. Ξανάβαλε πάλι μέσα στὸ κουτὶ μὲ τὴ θεϊκή του δύναμι τοὺς ἀτμοὺς καὶ τὰ ἀέρια καὶ ξανάφερε στὶς αἰσθήσεις της τὴν Ψυχή, ἡ ὁποία ἔτρεξε ἀμέσως νὰ δώσῃ τὸ κουτὶ στὴν Ἀφροδίτη.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ἔρως ἔτρεξε στὸν Ὄλυμπο, ἔπεσε στὰ πόδια τοῦ Διός, καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ κατατάξῃ τὴν Ψυχὴ μαζὺ μὲ τοὺς ἀθανάτους καὶ νὰ τοῦ τὴ δώσῃ γυναῖκα. Ὁ Ζεὺς τοῦ τὸ ὑπεσχέθη αὐτό. Μὰ καὶ ἡ Ἀφροδίτη, ὅταν πῆρε τὸ κουτὶ τῆς Περσεφόνης ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ψυχῆς, ἐθαύμασε τὴν τόλμη της, ἡ ζήλεια της λύγισε καὶ δέχτηκε νὰ τὴν κάνῃ κόρη της.

Ἔτσι ἡ Ψυχὴ ἀνέβηκε στὸν Ὄλυμπο, παντρεύτηκε τὸν Ἔρωτα καί, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, τοῦ χάρισε ἕνα ὤμορφο κοριτσάκι, τὸ ὁποῖο ὀνομάσθηκε Ἡδονή!

Αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρχαῖος μῦθος τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς Ψυχῆς, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὡραιοτέρους ποὺ περιέχει ἡ Ἑλληνικὴ Μυθολογία.